

Μια φορά και έναν καιρό
Σε μια τρύπα μες το χώμα
Ζούσε ένας αρουραίος
Σοβαρός και προικισμένος
Που 'χε στόχο και σκοπό

Έγραφε χοντρά βιβλία
Και σκεφτότανε σοφά
Πάντα απασχολημένος
Μόνος, χωρίς μοναξιά

Γύρω γύρω τα άλλα ζώα
Οι χελώνες και οι σκορπιοί
Σαλαμάνδρες, σαύρες φίδια
Τα πουλιά και τα ζώφια

Λιάζονταν πάνω στις πέτρες
Στάλα - στάλα
Ευχαριστιόνταν τη ζωή

Όμως πάντα ο αρουραίος
Τους εγέμιζε με δέος
«τι σοφός τι προικισμένος»
Κουβέντιαζαν σιγανά
Να έμοιαζαν σε αυτόν πως θέλαν
Τα δικά τους τα παιδιά !

Ως που ένα πρωινό
Κάποιου Μάη ευωδιαστό
Έφτασε μια πεταλούδα
Από τόπο μακρινό

Άσπρη κίτρινη και μωβ
Στάλθηκε να ξαποστάσει
Με ηλιόλουστο κεφάλι
Και χαμόγελο ζεστό

Πόσο ανάλαφρη και ωραία
Με όλους έκανε παρέα

Τα ζώφια και τα ζώα

Την αγάπησαν πολύ

Ως που η φήμη της απλώνει

Πάει στο χώμα και τρυπώνει

Και έτσι βγαίνει ο αρουραίος να τη δει

Πέταξε η πεταλούδα

Στο σοφό του το κεφάλι

Λίγο σκέρτσο λίγο νάζι

Ο αρουραίος την κοιτά

«είσαι όμορφη!» της λέει

«σαν και εσένα δεν είναι άλλη»

Της μιλά και αυτή με χάρη

Ξέρει να του απαντά !

Και γινήκαν πρώτοι φίλοι

Κάθε αυγή και κάθε δειλί

Θα τους έβλεπες στις πέτρες

Χίλια δυο να συζητάν !

Δείχναν ευχαριστημένοι

Στην παρέα τους δοσμένοι

Και απορούσαν τα ζώα

Με μια τέτοια συντρόφια

Έτσι πέρναγαν οι μήνες

Μέρες , ώρες και στιγμές

Ξέχασε και ο αρουραίος

Ο σοφός , ο προικισμένος

Τα σοφά του τα βιβλία για καιρό.

Ως που ένα πρωί της λέει :

«πεταλούδα τώρα πρέπει

Να χωρίσουμε οι δυο

Σ' Αγαπώ μα έχω χρέος

Στόχο έχω και σκοπό

Όσο δίπλα σου μένω
Τη σοφία μου ξεχνώ.

Δάκρυσε η πεταλούδα

Θλίψη απλώνει στην καρδιά ...

Τον κοιτά καταλαβαίνει
Ξέρει ετούτο τι σημαίνει
Τον φιλάει , τον χαϊδεύει

Και πετάει μακριά.

Και έτσι χάθηκε στ αγέρι

Μες το φως σαν το αστέρι
Σαν τον ήχο που δεν ξέρει
Που τραβά ...

Γύρισε ο σοφός στο χώμα
Στα βιβλία στο μελάνι
Όμως δεν μπορεί να γράφει
Είναι η σκέψη του βαριά

Μπρος του χάνονται οι λέξεις
Ξεπετούν χρυσά φτερά
Μεσ το χώρο του σκορπίζουν
Τον πληγώνουν τον σαστίζουν
Χρώμα γίνονται τον θλίβουν
τον τραβούν στη μοναξιά .

είναι τώρα ο αρουραίος
κατηφής δυστυχισμένος
η σοφία δεν του φτάνει
γιατί λείπει η συντροφιά

«τι θα γίνω; Τι θα γίνω;
Μεσ το χόμα αργοσβήνω ...
Τι θα γίνω; Τι θα γίνω;
Τι δεν έκανα σωστά ;

Μια ζωή ευτυχισμένος
Στα βιβλία μου χωμένος
Πάντα απασχολημένος
Μόνος , χωρίς μοναξιά ...

Τώρα , όλα έχουν αλλάξει
Η χαρά μου έχει πετάξει
Πεταλούδα που την πηρέ ο βοριάς ...!»

Κι όπως έγειρε στο πλάι
Κουρασμένος απ' την πάλη
Άρχισε να του μιλάει
Λόγια ήσυχα η καρδιά .

«Για να είσαι ευτυχισμένος
Δεν αρκεί η δημιουργία
Ούτε αρκεί μόνο η φιλία
Για να αισθάνεσαι καλά

Αν διαλέξεις μόνο το ένα
Στη ζωή σου να' χεις στόχο
Θα 'σαι μισό - αρουραίος
Και μισός ως την καρδιά

Η σοφία θέλει αγάπη
Στη ζωή για να μπορέσει
Να υπάρξει ότι καλό
Και η αγάπη χωρίς γνώση
Θα ναι πάντα αερικό !

(Εύα Ψάλτη - ο Μισσαουραίος - εκδόσεις Ελληνικά Γράμματα)